

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

R. RIBERA.

—
Es autor del quadro
Sortida del ball.
Valent colorista,
discret dibuixant,
artista de mérit
y bon catalá.

CRONICA.

Escrich aquestas ratllas ab las mans balbas y encongidas.

Las blancas quartillas tenen la fredor dels borrallóns de nèu, que al defora papallonejan, s'empaytan indecisos y van á caure sobre tots los objectes que 'ls hi plantan cara, cubrintlos ab sa blancura immaculada, com si per tot arréu, per los arbres y fanals, per los terrats y torratxas, pèls jardins y pèls carrers algú hi hagués extés una gran massa de cotó fluix.

¡Qué bè, diu lo refrá: «Mars, marseja»!

Pero *marseja* sols de uns quants anys ensá. Jo recordo altres temps en que la primavera s'anticipava ab sos concerts d'aucells y son róssech de olorosas flors. Ara es l'hivern, lo cruel hivern, que li disputa l'entrada, espolsant sa nevada cabellera.

¿Quí li ha donat aqueix predomini que avants no li coneixíam, y menos en aquesta terra de taronjers... y de palmeras?

De palmeras, sí, senyors: avuy es ja Barcelona ciutat de palmeras. ¡Per cert que desde que van plantar las del Passeig de Colón s'ha trasbalsat lo temps, com si hagués volgut riures de nosaltres y de las nostras pretensions á ser habitants de una ciutat meridional!

¡Nevadas pèl mars!

Ja no cal sino que nevi pèl juny, pèl juliol y per l'agost. ¡Quina ganga llavors per cafés y horchaterías! ¡Quina fortuna si veyan caure del cel la primera materia pera la confecció de granisats y de sorbets!

Alguns suposan que 'l mon envelleix, aproximantse l' hora del cataclisme final. Los sabis, qu' en aixó de esmenar la plana á la Santa Mare Iglesia s'hi pintan sols, retxassan la teoria que l'última ha sustentat sempre de que 'l mon ha de despareixer consumit pèl foch del cel. Los sabis pretenen que morirá gelat.

—¡A la patarrallada!—diuhen los sacerdots.

Y 'ls sabis replican:—¡Frappé!

Vagin á saber quí t'è rahó, y si aqueixas nevadas tardaneras, aquests frets intempestius que tots los anys deixan sentirse ab major intensitat, son ja un síntoma de que las prediccions dels sabis están en vías de cumplirse.

Jo per la mèva part crech una cosa.

L'hivern en rigor no mor' may. com no moren las tres restants estacions: l'hivern viatja. Quan no 'l tením aquí, podém anarlo á buscar en l'oposat hemisferi de la terra. Es la sèva missió: anar y venir. ¿Y quí 'ns diu que sos rigors no son fills precisament de las circunstancias especiales en que ha de verificar cada any los seus viatjes?

Perque l'hivern, al anarse'n bè ha d'endurse'n tot lo que li pertany, tot lo que necessita pera exercir lo seu ofici desolat: los vents que desfullan als arbres, las nèus que cubreixen la terra. Donchs jo tinch la convicció de que las borrassas qu' empleará sens dúpte per fer grans farsells ab la nèu de la sèva propietat, per efecte del us han arribat á foradarse... y naturalment, quan passa, camí de l'altre hemisferi, deixa darrera seu un rastre de borrallóns.

Per aixó sol despedirse sempre ab una gran nevada.

Ara si no troban prou científica la mèva teoria, prenguin paciència; de tots modos haurán de reconeixer qu' es mil vegadas més consoladora que

la dels sabis que condemnan á la terra á morir arraulida sota un inmens pilot de nèu.

Y créguinme á mí: falornia, per falornia, op'in sempre per la més bonica.

Lo Jurat acabarà per exercir aquí, com ha exercit per tot arréu, una influencia considerable en las costums, y sobre tot en las relaciones entre marit y molla.

En l'audiencia de Albacete ha comparegut una dona acusada de haver donat mort á una altra... Res, qüestió de pantalóns. Tractantse de fillas d'Eva no podía ser de faldillas. Quevedo hauría preguntat: —¿Quién es él?

Ell era 'l marit de la matadora y amant á la vegada de la difunta. La muller y la *querida* (en cata'á no tením vocable qu' expressi 'l concepte y hem d'enmatllevarlo als castelláns) la *querida* y la muller van insultarse, van arribar á las mans, y l'esposa ofesa tingué la sort—ja se'n pot dirse la sort—de desferse de la sèva rival.

Y pot dirse'n la sort, perque hi ha Jurat. Un tribunal de dret que aplica las prescripcions del Códich ab tot lo rigorisme de la lletra ofegant los impulsos del cor, l'hauría condemnada. Lo Jurat l'ha absolta.

Y 'l públich en massa ha aplaudit al Jurat.

Lo mateix acaba de passar á Madrit.

Ja feya temps que l'esposa del acusat s'entenia ab un estudiant de veterinaria. L'esposa infiel y l'estudiant no miravan trevas. Un día van ferse retratar abrassats per la cintura. Quin consol pèl marit veure aquell retrato! ¡Quina satisfacció sentirli dir cada día á la sèva dona que volia anarse'n d'ell, que no l'estimava, que no podría estimarlo may! ..

Lo pobre home, ofés, agraviat, insultat, tingué un moment de ceguera, la sanch li muntá á la testa, y ab una llima—no tenia altra arma á mà—causá á la infiel esposa un sens fi de feridas, algunas d'ellas mortals.

¿Es legitima aquesta venjansa?

Lo Tribunal de dret hauría respost negativament; lo Jurat, al contrari, ha absolt al acusat.

A la primera pregunta: ¿Fulano de tal es culpable de tal ó qual fet? los jurats han dit que no. Atenguis bè: als jurats no se 'ls pregunta si la persona del acusat es *autora*, sino si es *culpable*; y al respondre en sentit negatiu, no negan la existencia del fet; lo únich que negan es que per la comissió de aqueix fet, cápiga culpa al acusat. Y ho diuhen escoltant los impulsos de la sèva conciencia, com si creguessen que de trobarse ells en lo mateix cas obrarían de la mateixa manera.

De aquí arranca precisament la trascendencia social de aquesta institució. ¿Es moral aqueixa tendencia? En mon concepte, moralíssima. Es trist que 's derrami sanch humana, siga per la causa que 's vulga; pero es trist també que existeixi aqueixa causa. Lo Jurat ab los seus fallos absolutoris diu á las personas casadas:—«Seguiu lo camí recte, no faltéu á la fe jurada, no provoquéu disgustos ni concitéu venjansas» y aixó, no ho duptin, es una escama pèls amants del fruyt del tancat agé, y en últim resultat una llissa moral.

Per aixó estranyo que 'l Tribunal de dret haja deixat de conformarse ab l'opinió del Jurat de Madrit, remittint lo coneixement de la causa á un

UN NOU CONCEJAL, VELL EN L' «OFICI».

¡Miréu ab quín garbo 's fica
á la Casa gran!... ¡Olé!
Solzament ell hi faltava...
¡ara sí que anirém bè!

Jurat nou. La lley lo faculta por ferho—es veritat; —pero ¿tan tortuosa li ha semblat la conducta del Jurat en una qüestió tan clara?

¡Ah! 'Ls Tribunals de dret tindrán sempre per norma 'l formalisme de la lley... ¿pero qu' es la lley davant de la consciencia pública? ¿y de qué ha de servir una lley si no obeheix als dictats de aqueixa consciencia?

Passem ratlla y aném á un altre assumpto.

Ja donava á l' Exposició Universal de 1888 per morta y enterrada, quan segóns sembla l' Ajuntament tracta de ressucitar lo sèu recort.

¿De quína manera? Excitant als poetas á cantarla.

A tal efecte 's concedirá un premi de 1,000 pesetas en los próxims Jochs Florals, un primer accésit de 500 y un accésit segón de 250; medalla d' or al premi, y de plata y de bronze respectivament als dos accésits.

Grans alicients per estimular als fills de *les Muses* ¿veritat? Fins ara als Jochs Florals tot se 'n anava ab *englantinetes, violes é altres flors d' aur é argent*; mes ara, si prospera l' acort del municipi, ja no 's disputarán *les floretes*, sino *les pessetes*.

Pero digan una cosa. ¿creuhen vostés que 'ls diners, es á dir, l' element més material de la terra, han de bastar á excitar la inspiració, es á dir, la facultat més espiritual de tot poeta? ¡Imposible!

La verdadera poesia es tot desinterés... las més de las vegadas, es gana. Aixó será tant trist com vulgan; pero es veritat. Gos fart no cassa: poeta que sols mira al interés, no s' inspira.

Afortunadament l' objecte que ha de cantarse es de una índole tan especial, que es de creure que tot estará á la mateixa altura: 'l premi y la poesia premiada.

¡Cantar l' Exposició Universal! ¡No es nada lo del ojo!... ¡Pero si hi ha una figura, la més culminant, que ho des'orba tot! ¿Quína poesia, diguin,

pot inspirar lo marquès de Olérdula ab sas monumentals patillas, ab son apetit formidable?

Jo no sé de cap poeta català que puga sortir-se'n una mica bé, á no ser que el Sr. Pirozzini 's decideixi á tornar á empunyar la lira de sos días joves.

Encare qu' ell no pot ser á la vegada cantor y cantat, y al Sr. Pirozzini, com á secretari que ha sigut del *grrran certámen* bè li tocará alguna *estrofa*.

Donant voltas al assumpto, no trobo manera de resoldre'l, poéticamente, s' enten. Casi, casi, no hi haurá més remey que adoptar pèl cas la forma d' elegia, ficantse dintre de la pell de qualsevol dels moltíssims acreeadors que ha deixat l' Exposició darrera seu. Aixó sí qu' es poétich, patétich y conmovedor.

Pero, entenemnos y parlem clar:

¿Al poeta que surti premiat se li donarán las mil pessetas bitllo bitllo, ó se 'l considerará com un nou acreeador de la Exposició?

Es precis que se sápig.

Y ara, per acabar, ¿no 'ls sembla que l' Ajuntament en lloch de oferir pessetas á cambi de poesias laudatorias de la Exposició, lo que hauria de fer, seria presentar de una vegada 'ls comptes nets y clars de la mateixa?

Es necessari que l' escriure no 'ns fassa perdre 'l llegir: que la poesia no 'ns fassa olvidar de la prosa.

P. DEL O.

A DÉU PER TESTIMONI.

Era una tarde de maig,
y á sota d' un garrofer
la Marieta y en Ferrer,
revent del sol l' últim raig,
se davan l' abrás postrer.

—Tú serás la mèva esposa
puig que ton cór ja es tot mèu,—
ell l' hi diu.—Marieta, créu,
que d' aquesta escena hermosa
ne faig testimoni á D. u.

Y jo allí, entre 'ls garrofers,
y de no ser vist, segú,
pensava, lector, com tú,
que á Déu l' fan fe uns papers
que no 'ls faria ningú.

C. CLARÍS.

LA VIDA Á BARCELONA.

Vaja, avuy que no neva, ni plou, ni pedrega, aprofitaré aquesta mica de sol que l' autoritat superior ns envia y me 'n aniré á donar una volta per aquestos carrers y plassas de D. u...

¡De D u' Aixó es un dir Perque es impossible que D u tinga res que veure ab las nostras plassas y 'ls nostres carrers De fixo que ni hi ha passat may. ¡D' altra manera estarian si la Providencia se 'n cuydés no més una senmana!

Sino que 'ls homes som aixís Tot ho carreguem á Déu, com si D u tingués la culpa de que las brigadas no escombrin bè, y 'ls empedradores empe-

drin malament y 'ls tarugayres se converteixin en taruguistas...

En fí, tanquem bè 'l pls y llansemnos al carrer.
¡Rediable! ¡Miréu com m' hi posat! Llástima de botinas novas y pantalóns .. Se coneix que 'l fanch no val cap quarto, que l' abandonan per terra d' aquesta manera.

Me fan riure 'ls arcaldes quan en las alocucions que dirigeixen al públich diuhen alló de:

«...en esta culta y morigerada poblacion...»

¡Culta y morigerada! Valdría més que diguessin *bruta y enfangada*...

¡Vés si n' hi ha de barro per tot arreu!

Ara comprench perque aquestos italiáns que van pèls cafés, venen las figuretas tan barato. Las deuhen fer ab lo fanch dels carrers, y es clar, tenint gratis la primera materia, las estatuetas 'ls hi surten per una friolera...

¡Bó! Ara m' hi ficat dintre d' un sot d' aygua. Y encara dirán que á Barcelona l' aygua escasseja. Cada dos passos hi ha un *lago*. Petit, sí; pero lo suficient per pendre un bany de peus ab botinas y tot. Jo fins crech que l' arcaldia está avinguda ab los sabaters...

¡Ep... ximple! ¿qué no hi veus?

¿Que per qué no miro? ¿Que 't figuras que puch anar mirant á terra y mirá al mateix temps los tanocas que 'm tiran lo velocípedo á sobre?

Si no sabs manejar la bicicleta, cómprat un caball de máquina. qu' es més propi per tú y no costa tant de governar...

¡Vés si 'm descuydo, com me desgraciava aquest nyícaris...! Jo no sé per qué ho permeten aixó de que las criaturas vajan pels carrers ab aquestas maquinetas de filferro, atropellant á las personas pacíficas y espantant als nens...

Nada, nada; pujaré al tranvía... ¡Tè, ara 'n passa un!... ¡Pssst... atúrat, noy!..

¡Guapo! Aixó es tot un' altra cosa. Aquí al menos un hom vá cómodament assentat y no s' enfanga; sino que .. ¡Ey, noy! ¿vol fer lo favor de tancar la vidriera? Fa un ayre del botavant y...

¡Cóm! ¿no 's pot tancar? ¿que no corra be? Veyam, ja probaré si puch... ¡Ah! ¡qué! ¿Es la empresa la que no vol que 's tanqui? Aquesta si qu' es bona .. ¿Es dir que la companyia te interés en que 'ls passatjers agafin un refredat que se 'ls emporti á can Pístraus? ¿Que cobra alguna cosa d' aquests que fan pastillas per la tos?

¡Fora, fora! No enrahonem més, ja sè que vosté es persona manada y ..

¡Ay... Sant March, Santa Creu! ¿Qu' es aquesta tarrabas'ada? .. ¡Una jardinera que se 'ns fica á dins del tranvía...! ¿Que no 'l guía ningú aquest cotxe ..? ¡Ah! ¿Es la competencia? ¡Bè! ¿Y per ferse la competencia, dugas empresas ens han de rompre l' ánima als infelissos que anem en los seus vehículs? Aixó sí que casi es ser... daixonsas y pagá 'l beure... ¿Que no mogui escándol? No senyor, ja veurá com no 'n mouré més... aturi 'l tranvía, que baixo...

¡Arr!, allá! ¡Ves de que 'n diuhen pahissos civilisats! ¡Clavarse 'ls cotxes los uns dintre dels altres, á riscos de aixafar á qualsevol persona honrada!

Fet y fet, veig que lo més convenient es caminar ab las camas. Aixís un va segur y sab que...

¡Zis! ¡Malviatje l' entarugat y 'l sabi que va inventarlo! ¡Uy, tot jo estich adolorit! Quina relliscada! De segur que m' hi trencat alguna cosa...

¡No senyor, gracias! De mal me n hi fet bastant, pero crech que no hi ha necessitat d' anar á la casa de socorro... ja 'm faré unas fregas en sent

JARDIN BOTÁNICO DE LA UNIVERSIDAD

CLASES DIARIAS

LECHE SUPERIOR
SIN ADULTERAR

Estudis.

Exàmens.

à casa... De tots modes, li agraheixo la seva amabilitat...

Semblava un bon subjecte aquest senyor que m' ha ajudat à alsarme... S veu que encara queden personas humanitarias y caritativas ..

¡Calla! ¡m' han robat lo rellotje! ¡Y ara mateix lo duya!

¿Vols t' hi jugar que ha sigut aquest murri que 'm volia acompanyar à la casa de socorro? ¡Ah, pillo! Al calabosso t' havia d' haver acompanyat... Veyéu, fihéuvos de la gent y de las apariencias...

¡Bo! ¡tinguéu una mica de compte ab lo que estéu fent! ¿que no veyéu que 'm mulléu ab la manguera?

Bueno, si heu de rentar lo fanch, féuho; pero una cosa es rentar lo fanch y un' altra cosa es rentar las ca'sas de las personas que passan...

¡Vaya un fástich! Ara mateix un hom no tindrà altre remey que caminar per dalt dels arbres, si vol anar una mica segur...

¡Déu l' ampari! Per tot arreu se troban pobres...

Li he dit que Déu l' ampari... ¡Còm hi ha mòn! Per fer caritats estich... casi bè...

¿Vol fer lo favor de no marejarme més?

Ja li he dit cinquanta vegadas que Déu l' ampari... ¡Al últim encara vindrán à demanarnos caritat pistola en mà y dihent: ¡Diners ó la vida!

Nada, me 'n torno à casa; será lo més saludable. Lo sol s' ha amagat... casi millor hauria sigut que no hagués sortit: ni 'l sol, ni jo...

¡Ay ja hi soch!... ¡Qué! ¿qu' es aixó? Senyals à la porta, rascadas al pany, cops de palanqueta...

¡Si qu' estém ben guarnits...! Volian robarme... ¡Sòrt que la porta es bona y 'ls panys de primera, ó sino, sí que 'm divertía de valent...!

¡Quina ciutat més galdosa! Fanch per tot; velo-

cípedos que us atropellan, tranvías que us encostipan, ómnibus que se us tiran à sobre, entarugats que us fan rrelliscar, *filántropos* que us roban lo rellotje, regadors que us regan la cara, pobres que us amenassan, lladres que us violentan la porta...

Si ara sapigués cantar, de bona gana cantaria alló que cantavan en la *Vuelta al mundo*:

« Oh, qué patria rica,
»oh que gran nación,
»oh que *magnífica*
»po... po... población!»

A. MARCH.

LO QUE JO 'T FARÍA.

Escolta, nineta, escolta quatre mots que ara 't vull dir, ja que estém tots dos à solas y ningú sabrá 'l que 't dich.

Com que veig qu' en tas galtonas sempre hi dus un rosa viu, que en tos llabis t' hi entaforas quatre capas de carmí, y además sè las potingas ab las que 't sols embellir, si pogués te posaria vint minuts ó vinticinch dintre un bany d' aygua calenta, ó milló un bany de ll'ixiu fins lograr deixarte neta de pinturas y embolichs.

Mes no 't creguis pas, nineta,

que t' ho fes ab cap mal fi:
t' ho faria sols per veure
si es que fas ó nó per mí.

FRA. J. VEGIS.

¡1,000 PESSETAS!

Nada menos que mil pessetas ofereix lo nostre Ajuntament al poeta que ab més garbo y sandunga canti las glorias de la Exposició Universal del Parch.

—¡Ay, qui fos poeta!—dirán més de quatre mestres d' estudi, al enterarse de la noticia.

Perque en efecte, 'l premi es apetitós y val la pena de barrinar una mica, sobre tot tenint en compte que, per torna, además de las mil pessetas, lo poeta favorescut arrebregará una medalla d' or.

A horas d' ara, tots aquests que tenen tractes més ó menos honestos ab las musas, ja están embastant la cosa, disposantse á emportársen la medalla y las mil pessetas.

La majoria s' ho prenen pèl terme serio, y comensan las sèvas odas, elegias ó poemas d' aquesta manera:

«Patillas inmortal, donéume acert y númen ...»

O aixís:

«Febo daurat, que desde la cascada,
»los llores veus de l' ampla pajarera...»

O per aquest istil:

«Siendo estos bellos parques y jardines
»de los barceloneses propiedad...»

Aquests son los que 's figuran que la composició que alcansi 'l premi ha de ser grandiosa y carregada de metàforas y coloraynas retóricas.

N' hi ha d' altres que van més ab lo cor á la má, y opinan que pera cantar las glorias de la Exposició, lo més noble y més equitatiu es pintar la veritat, sense vels ni circumloquis.

Un poeta d' aquesta última categoria, que fa ja alguns días que treballa en l' assumpto, m' ha llegit varios trossos de lo que ha fet.

Recordo que un dels passatjes que m' ha impressionat més diu aixís:

«Los días que plovía,
»alló era una trageria:
»de facnh y de miseria,
»fillets, no 'n vulguéu més.
»Aquí regarots d' aygua,
»allí inmensas fangueras,
»allá deu mil goteras...
»semblava fet exprés!»

Jo no sé quin será 'l criteri del jurat que califiqui las composicions; pero si 'ns hem de deixar guiar per la lógica, la poesia que guanyi 'l premi ha de ser un bombo colossal al senyor Rius y Tauler.

Ell va fer la Exposició; tot lo que de la Exposició 's digui ha de anar, per lo mateix, contra ó á favor d' ell.

Y com que aquí de lo que 's tracta no es de burlarse de la Exposició sinó de glorificarla, vels' hi aquí cóm y de quina manera resultarà glorificat lo respectable marquès de O'oréula.

De tots modos, si jo fos poeta, no sé si m' arriscaria á ocupar-me en aquesta qüestió.

Perque suposis que guanyés lo premi. ¿Y qué? ¿Ahont l' aniria á cobrar? ¿quán me las pagarian aquestas mil pessetas?

Y si me las donavan ¿ja serían bonas?
Ho dich ab franquesa; no 'm fio de res de lo que surt de casa l' ciutat.

Y en aquest cas, soch de la opinió d' un senyor que deya, parlant d' aixó del premi:

—¡Vaya un ajuntament! ¡Més valdria que pagués lo que deu, que no que s' anés á malgastar doscents duros protegint als poetas, que prou que 's guanyan la vida fent romansos y aucas de redolins ..!»

MATÍAS BONAFÉ.

QUARESMA.

Aviva las ilusions
la Quaresma que 's fa tota
al costat de la xicota
quan se tenen relacions.

Puig si l' home porta pressa
ja havent fet l' os y 'l baboya,
un día atura á la noya
y 'l seu amor li confessa.

Si ella admetent eixos jochs,
per no caure té prudencia,
es severa penitencia
alló de mira y no 'm tochs.

Y si be no es infortuni,
l' home al desconsol s' entrega
quan, per més que prega y prega
no alcanza á rompre 'l dejuni.

Puig res fa més infelís
al que tè molt mal de cor,
que mirá un aparador
hont s' hi tanca un bon palpís.

L' home que es despreocupat,
quan li brinda la ocasió,

SÍMILS DE LA MODA.

¿Es un capellá
ó bè una senyora?

¿Es una senyora
ó bè un capellá?

d' amagat li fa un petó
per més que sia *pecat*.

Y si ella així no 's mareja,
lo torna sens perdre l' esma;
que no hi ha res en quaresma
més dols que quan se *barreja*.

Aixís l' amor puja y creix;
y la que sab ab prudencia
repartir la continencia,
casi sempre agafa *peix*.

Ja 's diu per vilas y camps
qu' en amor, deuen los dos
que 's volen, privar que no 's
fassi *Pasqua* avans de *Rams*.

Puig la Quaresma ilusoria
dels que están enamorats
es anar ben dejunats
cap al *dissapte de gloria*.

Los joves han de comprendre,
pera fer lo gust més bell,
que per la *Pasqua* l' anyell
es més saborós y tendre.

S. ALSINA Y CLOS.

LLIBRES.

DICCIONARIO DE LA LENGUA CASTELLANA, con la correspondencia catalana, por D. DELFIN DONADIU PUIGNAU.—Ab los dos quaderns á la vista, los únichs que s' han publicat fins ara, y en la creencia de que 'ls que han de venir darrera oferirán las mateixas condicions, pot molt ben assegurar-se que 'l diccionari de la casa editorial *Espasa y compañía*, será 'l més cumplert que s' ha publicat fins al present.

Hem repassat ab alguna detenció las espessas columnas y 'ns ha sorprés agradablement no sols l' abundancia dels vocables, que deixa endarrera en un 70 per cent á lo menos al *Diccionario de la Academia española de la Lengua*; sino també la claretat de las definicions y la exactitut en la correspondencia de cada mot á la llengua catalana.

Aquest valor intrinsech de una obra tan útil, está realsat pel mérit tipogràfic de la edició, que res deixa que desitjar.

Felicitém una vegada més als Srs. Espasa y compañía, creyent que son *Diccionari* trobará aquí y á fora la bona acullida de que 's fa digna tan notable publicació.

Una revista nova.—Se titula *La Naturalesa* y 's publica semanalment á Madrid, baix la direcció del conegut home públich D. Ricardo Becerro de Bengoa, contant ab una col·laboració nutrida y selecta. La revista s' ocuparà de ciencias y sas aplicacions, y ja desde son primer número inspira molt interés, ab son text variat y sos grabats primorosos.

ENSENYANSA SUPERIOR.—Tal es lo títol de la aixerida joguina del meu amich y company C. Gumá, representada últimament en lo Teatro de Novedats, ab gran éxit de riallas. Acaba de veure la llum pública, y al igual que las numerosas produccions del festiu poeta, se ven en la llibreria de 'n Lopez.

MÁS ALLÁ DE LO DIGNO, drama en tres actos, ori-

GANDULERÍA ESPANYOLA.

—Ja que 'l Papa es tan amable ¿qué li sembla, pare Joseph, si li demanessim que fos festa de precepte tot l' any?

—No 's cregui... sería una cosa molt descansada pèl país... y molt beneficiosa per la iglesia...

ginal y en verso de D. S. Gomila.—Quan va estrenarse aquesta obra ab éxit notable en lo teatro de *Novedats*, emitirem la nostra opinió. Avuy sols nos cal consignar que ha sigut impresa, haventnos obsequiat son autor ab un exemplar de la mateixa.

L' AVENS.—Hem rebut lo número corresponent al mes de febrer. En sa primera plana figura un retrato de D. Angel Guimerá, seguit de una semblansa del eminent poeta, deguda á la ploma brillant del Sr. Yxart. Conté ademés lo número un notable quadro del Sr. Oller, titulat: «Agrors de l' Art.—Escenas de taller»; un preciós dibuix de D. Joseph Masriera, l' article II dels *Experiments sociològichs de laboratori*, curiosíssim estudi del Sr. Almirall; revista teatral, bibliográfica y notas.

A dretas hem deixat pera 'l final lo carinyós recort que la redacció del *Avens* consagra al malaguanyat jove D. Lluís Lopez Oms, mort prematurament en la flor de la vida y de las esperansas. A jutjar per dos poesias que del difunt publica *L' Avens*, era 'l Sr. Lopez Oms un verdaer poeta, de fibra y de sentiment. Son notables los articles que á son malaguanyat company dedican los Srs. Massó y Torrents y Perés, com ho es tambe lo tribut gràfic y poétich que li consagra Apeles Mestres ab un dibuix excelent y una sentida poesia.

RATA SABIA.

LA JOGUINA.

I.

Anant ab lo sèu papá,
d' un juguet s' enamorá,
qu' un nap valia, l' Arturo,
sòn pare li negá, y
'l xicot plorant, va di:
— ¡Qui pogués tenir un duro!

II.

Vora vint anys han passat,
l' Arturo ara es empleat,
gasta molt y vesteix bè:
y ahir los quartos contant
mormolava butzinant:
— Un duro, ¡no 'n tinch per ré!

A. LLIMONER.

PRINCIPAL.

L' aconteixement que produí un plé á vessar en la desapacible nit del dilluns, sigué la interpretació de *La Dama de las Camelias* per la Tubau.

Mentiriam si deyam qu' es una de las obras que millor se li ajustan, com faltariam aixís mateix á la veritat si deixavam de reconeixer que desplega en la seva interpretació notable talent, fent de la *Margarite Gauthier* un tipo ideal, molt de bon veure, especialment en los actes tercer y quint.

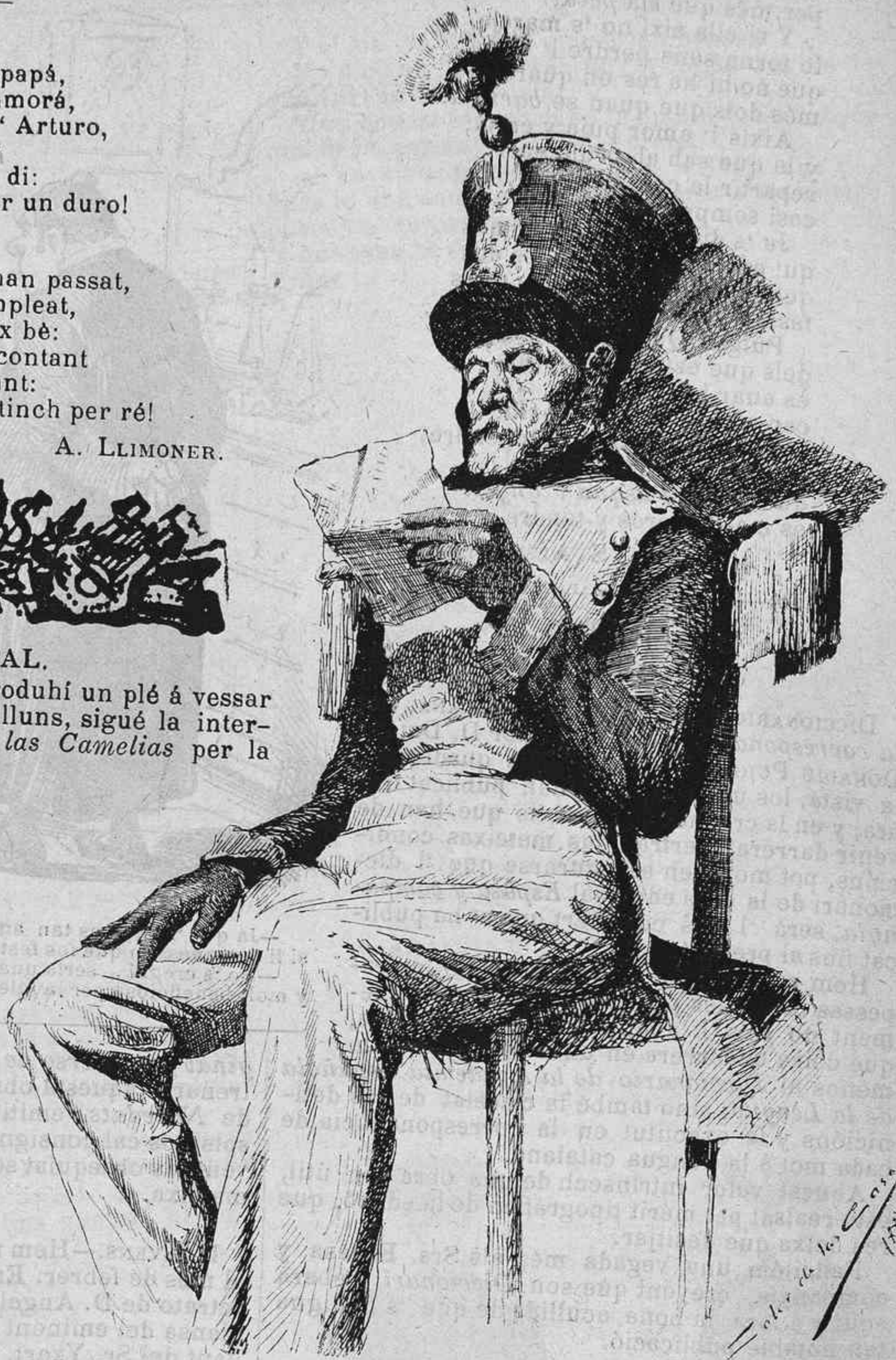
La distingida artista sigué aplaudida y cridada á la escena al final de tots los actes.

En los intermedis se discutí molt, se feren moltes comparacions, se tragué 'l recort de las damas, totas notables, que han interpretat aquesta obra á Barcelona, y de la Duse, sobre tot, que ara mateix acaba de representarla en lo *Teatro de Novedats*.

Nos guardarem de seguir en aquest punt la corrent general. Acostumats á estudiar als artistas en absolut, tota comparació 'ns es odiosa.

La Tubau val indubtablement per ella mateixa, y fins en aquesta producció qu' exigeix en los dos primers actes una gran flexibilitat de medis, en l' acte tercer una gran ternura, en lo quart una poderosa forsa dramática, y en lo darrer la possessió complerta del art, fins en una obra per ella desventajosa, sapigué interessar al públich y recullir merescuts aplausos.

Los actors que la secundaren, ho feren á conciencia, resultant la representació notablement ajustada.

Cada any, al sè en semblant dia,
se vesteix de veterano,
y canta aquella cansó
de... con la espada en la mano.

LICEO.

Un aplauso á la simpática bailarina Sra. Rossi. No ha volgut anarse 'n d' Espanya sense pararnos en nostre idioma, en la forma més artística ab que poden parlarlo las bailarinas: ab los peuhets.

Ja veuen que no dich «ab los peus» per evitar malas interpretacions

Y 'ls «peuhets» de la Rossi varen fer maravillas lo dia del sèu benefici, ballant *La Tertulia* de una manera maravillosa, ab tot lo brio de una andalusa y ab tot lo garbo de una italiana.

Vaja, senyors, que lo qu' es jo li tiro 'l sombrero.

Oliver de las Casas
1874

DE LA TERRA.

Diu sempre mal dels governs,
esquila á la gent fadrina,
y primé 's llevará 'l nas
que tréures la barretina.

La simpática bailarina va ser objecte de una ovació entusiasta: d' aplausos y de regalos no 'n vulgan més.

ROMEA.

Demano perdó al lector si no parlo aquesta semana de «Un dinar á Miramar.»

Entre «Un dinar á Miramar» y un dinar á ca'n Justin... francament, vaig optar per la Duse.

¿No haurían fet lo mateix?

Per dissapte está anunciada la reproducció del drama *Judas*.

Ja 's coneix que som á la quaresma.

TÍVOLI.

¿No ho havia dit que la *Carmeta* era una xicota de molta sórt?

Posin lo seu nom sobre un cartell, á la porta de un teatro, y 'l teatro s' omplirà de gom á gom.

Tal es lo que va succehir dissapte y va repetir-se 'l diuménje en lo *Tivoli*. Inútil dir que l' obra va agradar com sempre. La Giorgio, en Palmer y en Carbonell van endúrse'n la palma... ¡Ah, y 'l mestre Goula fill, qu' es un director de rassa!

Dilluns que vé, á benefici del simpátich administrador del teatro, Sr. Molgosa, última representació irremisiblement del viatge *De la terra al sol*.

¿Anarse 'n al sol en aquest temps de frets rigurosos! ¿Volen una ganga millor?

Quan no sigués més que per aixó y per ser la última vegada que s' efectúa 'l popular viatge, auguraríam al beneficiat un plé; pero un plé á vessar... un plé de *Tivoli*.

NOVEDATS.

LA DUSE.

En los intermedis de la representació de *La Dama de las Camelias*, entre las expansions del més legítim entusiasme, se sentía aquí y allá la següent frase:

—Tothom se va enganyar respecte de aquesta dona.

Jo no sé, ab franquesa, si tothom se va enganyar realment ó si la Duse, per un de aquells capritxos inexplicables, va enganyar á tothom.

Lo cert es que 'l dimars la *Fedora* no pogué rompre 'l glas y 'l dijous la *Margarita Gautier* encengué un calor tropical en tota la sala.

Lo miracle 's repetí dissapte ab *Francillon*, y 's repetirà quantas vegadas la Duse, qu' es una verdadera eminencia, de las més indiscutibles que han vingut á visitarnos, aparegui en escena.

¡Quinas facultats més extraordinarias!

Ella no forsa may la nota, mantenintse dintre de una encantadora naturalitat: ella no busca may aquells efectes violents que solen enganxar al públich: desdenya l' aplauso... y 'l troba ab una frasse, ab un moviment, ab una mirada; pero las miradas, los moviments y las frasses están sempre contingudas dintre de una tónica suau; y no per suau menos intensa.

Fa una *Dama de las Camelias* enterament nova, impregnada ab una melancolia verdaderament poética, al mateix temps que rigurosament realista: aixó sols li es possible á la Duse, la reyna de la filigrana.

¡Y aquella *Francillon*! N' hi ha per derretirse de gust, davant de aquella maravillosa varietat de matissos... L' art es inmens; pero la Duse toca 'ls límits de la perfecció.

Cuydado que jo soch dels que 'l dimars sortiren desilusionats del teatro, creyent que l' astre tan ponderat no arribaria á remontarse.

Pero avuy .... confesso que no pot emétre's un judici fret, quan l' entusiasme 's desborda.

Ja he romput aquell microscopi, ja he desat aquell tirabuquet de que 'ls parlava la senmana pasada, creyent que serían necessaris per analizar las condicions de la gran artista. ¿Cóm ha de ser possible manejar instruments tan delicats, si un no t'è prou mans per aplaudirla?

Un altre dia donarém sobre tan pasmosa artista 'ls resultats de las nostras observacions. Per avuy hem de concretarnos á admirarla.

L' obra de Dumas *La moglie di Claudio* es una equivocació del gran dramaturgo. Es una producció simbólica, qual simbolisme apenas se destría: es además violent y pueril.

Al estrenarse va caure, y no s' hauria alsat més, si la Duse, única dama que la representa, no l' hagués presa pèl seu compte. Tè, donchs, la famosa artista la virtut sobrehumana de donar vida á un mort.

¡Y quina vida no cobra, interpretat per ella, lo paper repugnant de *Cesarina*! Hi ha que véurela pera compendre aquell tipo de dona sense conciencia, sense cor, corruptora de una familia honrada; aquell ser verdaderament monstruós.

Y fent un paper aixís, entusiasma.

Aquesta es tal vegada la proba més fi: grant de son talent inmens, incomparable.

Afirmar que la Duse 's lluheix en lo paper de *Pamela*, es dir poch.

¡Quín contrast entre *Cesarina* y *Pamela*!

Y á pesar de tot, ab l' intervalo de 24 horas nos ha fet recorrer la inmensitat que separa á un reptil repugnant de un aucell de pintadas alas y de véu armoniosa.

La Duse, sense 'l menor esfors s' apropia tots los characters y 'ls broda materialment de primors y elegancias, agermanant en tots elis lo bon gust artístich y la veritat.

Per últim devém consignar que la companyia la secunda admirablement, sent cada una de las

representacions que 's donan, un modelo en punt á homogeneitat y excelent conjunt.

CATALUNYA.

A benefici del Sr. Chaves van posarse dos obretas novas que han figurat en lo cartell durant la senmana que acaba de transcórrer.

Amantes americanos, es alló tan sapigut de un jove que fingint diversos tipos, logra interessar als papás de la seva xicota.

De mala raza es més groixuda.

Pero l' una y l' altre tenen xistes .. lo públich riu ¿y qué buscan los autors de aqueixas produccions que apenas entran en los dominis del art?

¿Lo públich riu? Donchs ja compleixen lo seu objecte.

CALVO Y VICO.

Aida es avants que tot una obra d' espectacle.

S' inspira en l' ópera del mateix títul; pero sense seguirla servilment. Lo drama no careix de interés, y denota bona má en los Srs. Blasco y Castillo que s' han encarregat de acomodarlo al gust espanyol.

Las decoracions que s' exhibiren representan lo paláu de Faraón, la plassa de Menfis, la de Tebas, las riberas del Nilo y l' interior de un temple.

En l' acte tercer hi ha alguns passos de ball que tingueren de repetir-se.

L' obra ha sigut montada ab esplendidés, y no dupto que proporcionarà bonas entradas.

L' execució bona.

Y en tals condicions no es extrany que 'ls autors siguessen cridats á las taulas distintas vegadas y al final de la representació.

NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

Duas més á la llista: *Lucrezia Borgia* y *Faust*.

Ab la primera hauriam conegut á la Newosky si s' hagués trobat bè. Demaná dispensa al públich, y lluytant ab la indisposició que l' afectava doná á coneixer no obstant bonas condicions de cantant dramática.

La Carafa 's féu aplaudir ab la brillantés de las notas agudas, per més que no li escayga gayre 'l paper de Orsino.

Fou rebut ab agrado 'l tenor Sotorra, deixeble del mestre Tintorer, dotat de una véu pastosa y ben timbrada, si bè que una mica gutural. Com á actor déu reportarse y no ha de voler matarho tot en un dia. En fi, es un principiant y la práctica ajudarà las bonas condicions que l' adornan.

Finalment, lo Sr. Jordá, qu' es un baix de véu robusta, 's portá com tot un home.

Coro y orquesta molt acertats.

Ab lo *Faust* tinguerem nova ocasió de aplaudir á la Ferretti, que lluhí una vegada més sa véu hermosa. En l' aria de las joyas se 'n emportá al públich.

Després ha caygut malalta, sustituhintla ab molta discreció la Sra. Huguet.

La Juliá y la Riquero (Siebel y Marta), cumpliren.

Lo Sr. Tromben feu un *Faust* regular; y 'ls dos germans Villani (Valentí y Mefistófeles) sigueren junt ab la Ferretti, 'ls héroes de la representació.

La senmana entrant parlarém de la *Carmen*, que també 's deixa veure en aquest teatro.

Li desitjo la sort de sempre: son autor, l' infortunat Bizet, no va tenirla; que la tingui ella.

CONSEQÜENCIES DE LA NEVADA.

Dos pobres enamorats,
que ab tan brillo festejavan,
que ni 's varen adonar
de que casi bè 's gelavan.

Ell anava á dir la missa,
ella anava á confessar...
y al punt de sortir de casa
tots dos se varen glassar.

TEATRO CIRCO-EQUESTRE.

La Montes, la festejada *divette* flamenca, torna á treballar, emportantse'n los aplausos dels aficionats al género.

L' altre dia va estrenarse una que 'l seu autor, Sr. Llanas, califica de fruslería, y efectivament ho es. Se titula *Los cuatro tambores*, y la veritat, no es millor ni pitjor que otras obras que solen posarse en los teatros per horas.

L' autor sigué cridat á las taulas.

Y del *Cosechero de Arganda* ¿qué me 'n diuhen? Es un' altra fruslería, y succeheix lo de sempre: lo públich hi riu. ¡Es tant propéns á las riallas lo públich aficionat á las obras curtas y lleugerass!

Dimars van ferse alguns experiments ab lo fonógrafo d' Edison.

Es un espectacle curiós.

Váginlo á veure.

N. N. N.

¡DORMIR TOT SOL!

En Macari es fill de Olot, jove, guapo y aixirit, sempre ha estat molt divertit, com un jove serho pot; pero de prompte 'l xicot s' ha tornat com un mussol, está trist, no menja molt, y buscant d' aixó la causa pensa sempre ab tota pausa á la nit, dormint tot sol.

—Tirém plans: jo tinch vint anys—
diu en Macari en lo llit—
sento en lo cor un neguit,
y del cor, escolto 'ls planys;
tinch rebuts molts desenganys
que omplan l' ánima de dol,
necessito ara un consol
que acabi lo mèu fatich,
perque confesso qu' estich
cansat de dormir tot sol.

En Macari s' ha casat
ab una dona molt bona,
y com ella es molt bufona
y ell es guapo y ben plantat,
l' amor als dos ha cremat
com creman los raigs del sol,
y disfrutan molt y molt
trobantse en lo paradís,
y en Macari ara es felís
perque ja no dorm tot sol.

Dèu que desde lo cel veu
lo casament d' en Macari,
la ditxa li va enviarhi
donantli al any, un hereu.
Pero ara tothom creu
qu' es felís com qualsevol,
y 'l xicot no tè bressol
per posarhi al nen petit,
y son tres dintre de un llit,
que no es pas dormir tot sol.

En Macari 's fica al llit
ab ganas de descansar,
lo nen comensa á plorar
y dona un concert de nit;
la muller li dona 'l pit,
qu' ara l' hereuhet no vol,
y avuy tot es desconsol

quan ahir tot era amor,
y 'l casat. diu: —¡Ay, Senyor!
qu' es trist no dormir tot sol.

—
Ve lo dengue á Barcelona,
y sens demanar perm's,
se fica dintre del pis
de 'n Macari; en poca estona
se li emporta fill y dona
per desconsol ó consol;
lo viudo vesteix de dol,
y quan arriba la nit,
exclama, ficantse al llit:
—¡Quína ditxa, dormir sol!

L. C. CALLICÓ.

Totas las qüestions que 's ventilan en l' actual
ajuntament se reduheixen casi sempre á lo mateix:
en si tal ó qual dictámen quedarà ó no quedarà
sobre la taula.

Sobre aquest punt se discuteix un' hora, y al
últim lo dictámen hi queda ó no hi queda, segons
aixís ho decideixen los vots de la majoria.

—¡Aquesta afició á la taula—deya un tranquil—
perdrá sempre al Ajuntament de Barcelona!

Pero com aquesta taula no es aquella de don
Francisco, jo opino pera que las comissions en-
llesteixin los seus dictámens tot lo possible, de ma-
nera que dos ó tres días avants de la sessió, tots
los regidors que desitjin examinarlos, pugan ferho
ab tota comoditat.

Aixís s' estolviará temps.

Y sobre tot, s' estolviarán discussions inútils,
llargas y enutjosas.

Un detall del actual Ajuntament.

Durant las sessions, tothom fuma.

Fuma l' arcalde, fuman los regidors, y fins los
agutzils, per no ser menos, d' en tant en tant n'
hi cargolan un.

No consigno aquest fet en tó de censura, que
no soch jo qui ha de perjudicar á la Tabacalera
en cap sentit, y menos considerant que l' Arren-
dataria en l' últim exercici ha perdut, segons diu
ella mateixa, un milió y mitj de pessetas.

Pero com considero que 'l gloriós Saló de Cent
dintre de poch temps quedarà del tot quilotat,
proposo una cosa.

Que s' hi construheixi una xamaneya.

Ja tenim regidor á n' en Tort y Martorell.

Es lo únich que faltava per acabar de donar
amenitat á las sessions de la Casa gran.

Y tractantse del regidor de la Barceloneta, po-
dém dir:

—Home petit, carregat... de discursos.

Un periódich fa notar qu' es molt extrany que
tots los diumenjes la banda municipal donga 'ls
seus concerts al peu de l' estatua de Güell, deixant
á la del pobre Clavé, que 's troba alguns xanfláns
més amunt, ab la batuta á la má y completament
desamparada.

Ja 'm sembla que sento á un partidari del *Statu-
quo musical*:

—Y donchs ¿qué volen? ¿Que la banda municipal
se situhi en un punt tan excéntrich com la con-
fluencia de la Rambla de Catalunya y 'l carrer de
Valencia?

—Nó, responderá qualsevol admirador del in-
mortal músich poeta; pero podria ferse una cosa
molt senzilla: un cambi d' estátuas. Colocar á n'
en Clavé sobre 'l pedestal de 'n Güell y vice-versa.

Una operació de bolsa important:

—¿Quí vol *Faros industrials*?—cria un corre-
dor.—Dono á ral.

—Jo compro á pés—respón un tenedor—á tres
pessetas l' arroba, preunch.

Lo corredor:

—Fet.

Y ab una romana van pesarse 10 arrobas de
accions de aqueixa que ja podem anomenarne fa-
mosa societat.

¡Y després dirán que á la *Bo'sa* de Barcelona
no 's fan operacions importantíssimas!

Diumenje passat lo Sr. Maciá cridá al seu des-
paig als guardias municipals, que á la vegada que
guardias municipals son electors de la Barcelo-
neta, y vá dirlos que podían votar si ho tenian per
convenient, fentho pèl candidat que 'ls semblés
millor.

Los guardias municipals, al veure que se 'ls
tractava com á personas, se van conmore. A al-
gúns fins las llágrimas los espurnejavan.

—¡Yo estoy eternit!—deya un, aixugantse 'ls
ulls.

Y un altre resumia 'l fet, ab las següents pa-
raulas proféticas:

—Ese alcalde durará poch. Es demasiado de-
cent.

Tenim lo gust de anunciar á nostres lectors la
publicació de las inspiradas obras musicals del
jove compositor D. Enrich G. Calderón de la
Barca. Entre ellas mereix complerts elogis un
walz titulat «¿Quieres ir á Cartagena?» que reco-
manem per la seva senzillès y sentida originalitat.

Ditas obras están esmeradamente editadas per
D. R. Guardia.

Per enginyosos, los nort-americanos.

Al costat del teléfono y del fonógrafo y de tan
maravillosos aparatos que deixarian blaus als
nostres avis que ressucitessen, poden posarhi un
sens fi de perfeccionaments que lo que menos
demostran que 'ls yankees pensan en tot.

En aquest cas se troba una máquina que aca-
ban de inventar... ¿per qué dirían?

¡¡Per fer torradas!!

Y ara, per Déu, no se 'n riguin.

Se tracta de un enginy complicadíssim qu'
efectúa un sens fi de moviments, per fer una se-
rie de operacions totes á la vegada.

La máquina mateixa 's llesca 'l pá, l' unta ab
mantega y 'l deixa torrat, ensucrat y á punt d'
entrar á la boca.

Pot fer 750 torradas per hora, economisant una
cantitat considerable de mantega.

¡Quína llástima que D. Francisco de Paula haja
deixat de ser arcalde!

¡Ell, tan partidari sempre de tots los progressos!

Lo qu' es la gloria d' instalar á Espanya la primera máquina torradora, en qualsevol recó de la Casa gran; ¡lo qu' es aquesta gloria, ningú li hauria quitada!

Lo *Centre Catalá* ha dedicat una vetllada al celebrat poeta provensal M. Louis Roumieux, que accidentalment se troba á Barcelona.

L' acte tingué lloch l' últim dilluns en los salóns del *Centre*, sent molt concorregut, havent sigut obsequiats tots los concurrents ab un delicat thé.

Además del Sr. Almirall, que llegí una biografía del poeta á qui 's dedicava la vetllada, y del propi M. Roumieux, que llegí varias composicions sèvas, prengueren part en la festa los coneguts

autors Soler, Mestre Roure y altres que no recordem.

Encara que tart, donem també la benvinguda al nostre simpátich amich M. Roumieux.

S' ha posat á la venta la *tercera edició* del aplaudit drama histórich y en vers de D. Frederich Soler titulat *Batalla de Reynas*, que vá ser premiat per l' Academia Espanyola.

¿S' havían fixat en lo que fins ara acostumava á passar á Barcelona? ¿Havían reparat que de tot n' hi havia dos? Dos agrupacions de societats de ball... dos bolsins... dos Foments... dos centros regionalistas... dos societats d' excursions... et-cétra, etc.

ANY DE NEU, ANY DE DÉU.

¡Y encara alguns perdis diuhen que aixó no es un gran país!
Ja ho veuhen quina nevada...
¡igual, igual que á París!

HISTORIA NATURAL.—(Dibuixos de Ll Labarta.)

SERP.

Quan fa més pòr 's quan s' aixeca dreta sobre la qua... y 's posa á remenar d' aquella manera.

RATA PINYADA.

—¡Quinas nits! Si sempre fes aquest temps, ¡qué 'n passariam de gana!

(Continuará.)

Donchs ara sembla que aném á curarnos de aquest vici fatal de la divisió y de la discórdia. Ara 'ls més separats tornan á unir-se.

No ho extranyin: aixó dels casaments y dels divorcis va á tungadas.

Han comensat los *Foments* reunintse com á bons germans en una casa ab honors de palau, situada á la Plassa de Santa Ana.

Y seguirán aquest exemple, segóns sembla, las dos societats d' Excursiós, la catalana y la catalanista, que aixó sols, la terminació en *na* y la terminació en *nista*, las tenia separadas.

Ni gramaticalment era aqueixa una diferencia radical, sino de terminació.

Y á pesar de tot han estat més de deu anys divorciadas.

Ala, ala, á unir-se y á recorrer plans y montanyas, iglesias y castells

¡Qué dimontri! Per fer una arrossada—y 'ls excursionistas ne fan algunas—se necessitan ingredients més necessaris que 'ls pollastres.

Se necessitan la fraternitat y l' armonía.

En la companyia italiana de la Duse, la dama jova 's diu *Grammática* y 'l primer galán *Andó*.

En vista de lo qual deya un purista:

—Sembla mentida que 's diga *Andó* en compte de *Anduvo* qu' es com deuria anomenarse. ¡Y aixó que tenen la *Grammática* á la companyia!

Y á propósit de la *Grammática*, que per cert es una nena preciosa, deya un estudiant.

Un estudiant que no era purista com l' altre, sinó *impurista*:

—¡Ab quín gust la repassaría!

Avuy debuta en las columnas de LA ESQUELLA un nou artista, que á judicar pels primers passos que ha donat, anirá lluny.

Nos referim al jove D. Ernest Soler de las Casas—fill del reputat autor dramátich D. Frederich Soler—de qui son los dos hermosos dibuixos que ocupan las dugas planas centrals d'aquest número.

Tenim d' ell altres dibuixos en cartera, qu' en números successius anirém fent coneixe als nostres lectors.

A la Cámara de Comers de Barcelona hi ha, segóns diuhen, molta mar de fondo.

¿Saben per qué?

Per una cosa molt senzilla y al mateix temps una mica extranya.

Ha presidit la Cámara durant l' any que acaba de transcórrer, D. Manuel Girona, y haventse d' elegir nou president, algú va preguntarli:

—Vosté, D. Manuel, voldria continuar, ¿veritat?

—No, no... de cap manera—respongué l' amo de la Plassa de Catalunya—ja 'n tinch prou de mal-de-caps ab la fatxada de la Catedral... ab lo Panorama de Waterlloo... y ab cent cosas més que porto entre mans.

En vista de una negativa tan rotunda y tan formal, van ferse treball's per adjudicar á una altre persona la presidencia que á D. Manuel li feya fer tants escarafalls.

Y 'l dia en que la Cámara va reunir-se, ab general sorpresa de tots los que estavan en l' *intringulis*, digué un dels presents:

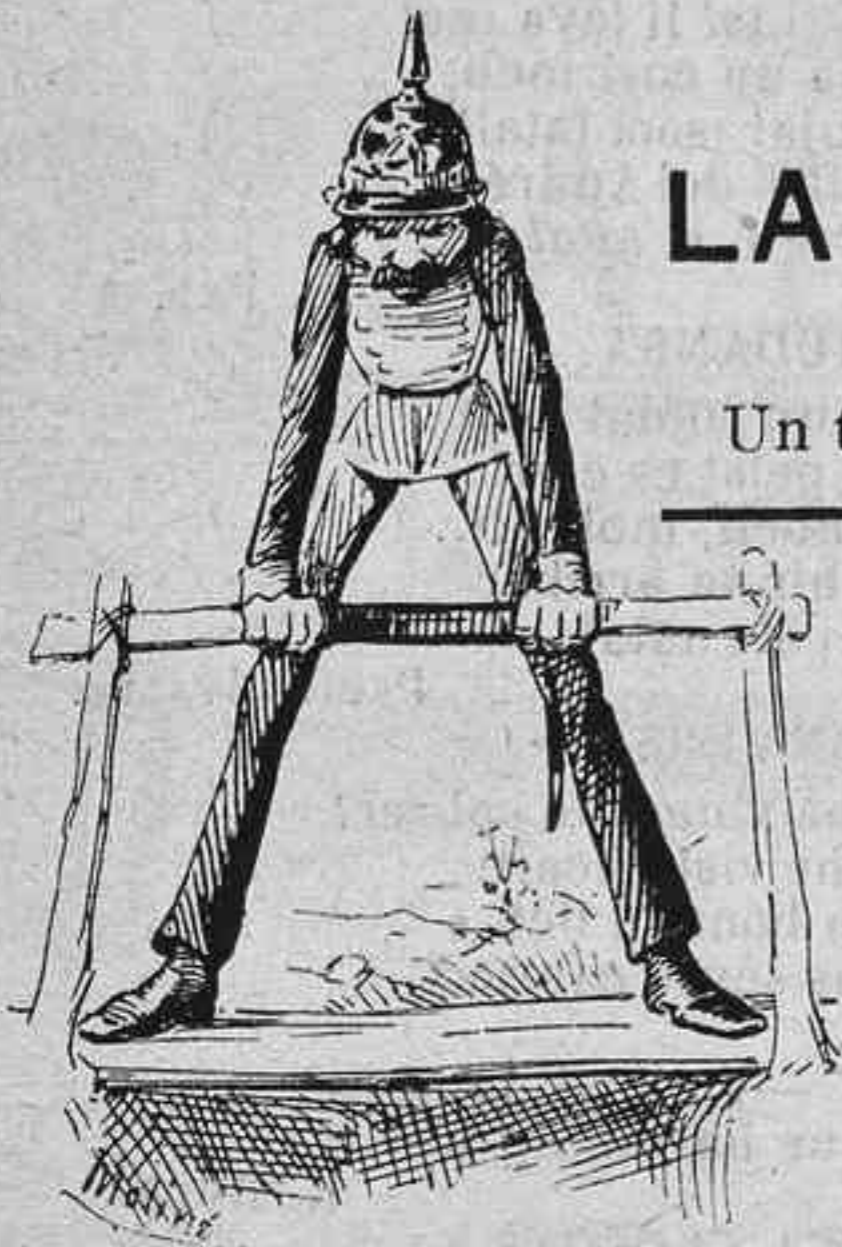
—Proposo que per aclamació siga reelegit don Manuel Girona.

Y D. Manuel va donar las gracias, aceptant un cárrech que poch's días endarrera retxassava.

(Continúa á la página 160)

LOPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, num. 20, Llibrería Espanyola. BARCELONA.

OBRAS DE C. GUMÁ, AB ILUSTRACIONS DE M. MOLINÉ

LA PRIMERA NIT

(IMPRESSIONS D' UN NUVI)

Un tomet en 4.º, Ptas. 0'50.

LO DIA QUE 'M VAIG CASAR

(IMPRESSIONS D' UNA NUVIA)

Un tomet en 4.º, Ptas. 0'50.

NUNCIS.

ÚLTIMAS
NOVEDADES.

TRATA DE BLANCAS

NOVELA SOCIAL, original de EUGENIO ANTONIO FLORES

Un tomo en 8.º de más de 300 páginas con una cubierta al cromo, Ptas. 3.

F. SALAZAR Y QUINTANA

POESÍA DEL PORVENIR

CON UNA CARTA DE

D. FRANCISCO PÍ Y MARGALL

Un tomo en 8.º, ilustrado por *Francisco Gomez Soler*, y con una cubierta al cromo de *M. Moliné*. Ptas. 2'50.

FRANCISCO GRAS Y ELÍAS

ROMANCES

DE

CORTE Y VILLA

Con un prólogo de D. F. SOLER Y HUBERT

Ilustrados por Dieguez, Gomez Soler y Vazquez

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra)

NITS DE LLUNA

PRÓLECH

DIBUIXOS

DE

DE

VALENTÍ ALMIRALL

J. LLUIS PELLICER

Ptas. 2.

POESÍAS FESTIVAS Y SATÍRICAS

DE

VICENS GARCÍA

RECTOR DE VALLFOGONA

Ilustradas per J. PELLICER MONSENY

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

Obra nueva

LA BESTIA HUMANA

por EMILIO ZOLA. Ptas. 3.

Obra nueva

LA GUERRA Y LA PAZ

por EL CONDE DE TOLSTOI. — Tres tomos en 8.º, Ptas. 6.

PAUL DE KOCK

ISIDORO EL EXPÓSITO

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

C. GUMÁ

CANSONS DE LA FLAMARADA

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

¡Acaba de publicarse!

ENSENYANSA SUPERIOR

JUGUET CÒMICH, EN UN ACTE Y EN VERS

PER C. GUMÁ

Estrenat últimament ab èxit extraordinari

Preu: UNA pesseta.

EL PAN NUESTRO

(HISTORIA VULGAR)

por V. LASTRA Y JADO

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bè en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Tractantse de D. Manuel, de moment ningú va atrevir-se á piular: perque D. Manuel té tants milions, que á la seva presència s' obran totes las bocas; pero no per parlar ni per contradir-lo, sino per admirarlo.

Pero la professó va per dintre, y 'l disgust general ronca sordament.

Aixís, per exemple, deya un individuo de la Cà-mara de Comers:

—Tontos nosaltres, que deixém entrar á la corporació personas que no son comerciants.

—¡Cóm!—va replicarli un company—¿vosté sostindrà que D. Manuel Girona no fa comers?

—No senyor que no 'n fa... Lo que fa D. Manuel son negocis, y 'ls negocis las més de las vegadas son l' antífessis del comers.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Pa li-a-ti-u.*
2. ID. 2.ª—*Se-vi-lla.*
3. ANAGRAMA.—*Saló-Sola-Olas.*
4. MUDANSA.—*Gata-Rata-Pata-Mata.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*La malvasia de Sitjes.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Pescador.*
7. ROMBO.—

D
P O M
P A L A S
D O L O R E S
M A R I T
S E T
S

8. GEROGLÍFICH.—*Per asins, As (població catalana).*

XARADAS.

I.

SONET.

¡Qu' es bell un dematí de primavera
quan despunta allà á orient l' astre del dia,
y 'l camp, lo bosch y 'l prat y la masía
colorant va ab sa llum d' *invers-primer!*

Besada per la brisa joganera
llavors la *prima-dos* son flaire envía,
mentres entonan cants plens d' armonía
los festius rossinyol y cadenera

Tot es llum y color; ¡qué grata estona
hi passo jo pèl camp de matinada,
sentint aquell oreig pur y *segona*
que 'm vé á tres nova vida ab sa alenada.

mentres que per lo bés que á las flors dóna
la gota de *total* cau esberlada!

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Lo *prima-dos* de *Total*
está tan mal empedrat,
que si un va un xich descuidat
es molt fácil pèndrehi mal.

Aixís deya al dematí
á un noy que camina ab pena,
hu-tres invers ab la nena
més guapa de San Martí.

No m' ha volgut escoltar,
y al ser cap á mitj camí
ha caigut quedant allí.
puig no s' ha pogut alsar.

AMADEO.

ANAGRAMA.

Perque 'l *tot* li feya mal
l' altre día un cosi méu,
se va menjar ¡sòrt fatal!
vint pastillas del Andréu,
y va anarse'n al *total*.

P. PET. A.

MUDANSA.

He vist un soldat *total*,
sense *tot*, pelat es clar:
total de cabell, molt alt...
Es *tot* y abir va arribar
de lo seu país natal.

PEPITO ITALIA.

CONVERSA.

—¿Que no ha vingut lo cabrer?
—Avuy no l' he vist encare.
Diu qu' es tan bona la llet
que tréu de las sevas cabras?
—Riquíssima.
—Y ell ¿d' hont es?
—Del poble que havém dit are.

R. ROURA.

TRENCA-CLOSCAS.

EMILIO T. LATORRE.

CANET DE MAR.

Formar ab aquestas lletras lo titul de un drama d' es-
pectacle.

K. MISOLA.

GEROGLÍFICH.

I
T amar A
L
TRA
y
LI I L
akra

JAPET DE L' ORGA.

LA RAMBLA NEVADA.

Orga

—Tenen rahó que 'ls tarugos
son una cosa excelent:
per patinar .. sense ganas,
van bastant perfectament.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.